

med det, mindretallet har aftalt med hinanden i dag.

Men der er jo nogle gode grunde til, at det, der dengang var et tordnende politisk flertal for, alligevel ikke blev til noget. Sagen er ikke, at rentefradragene var lettere at bære og slippe af med dengang end nu. Renten var højere, rentefradragene udgjorde en større del af indkomsten, end de gør i dag, og det ville have været mere smertefuldt for især den yngre generation af husejere at komme under den kur dengang, end det i og for sig ville være nu.

Men jeg vil godt sige, at jeg tror sådan set, at jeg selv i al beskedenhed er én af de levende årsager til, at det forlig aldrig er blevet ført ud i livet. For jeg har aldrig været overbevist – og det er så også en kommentar til dagsordenen fra SF – om den dybe visdom i totalt at afskaffe både rentefradraget og lejeværdien. For det kan man nemlig ikke gøre, uanset over hvor langt et åremål man gør det, uden at skærpe generationsprofilen imod den nye generation på boligmarkedet urimeligt hårdt.

Derfor er det ikke den tankegang, der har præget de sidste 15 års forsøg på at gøre skattesystemet mere fornuftigt. Det var, som jeg sagde indledningsvis, nødvendigt at lave det hårde greb, det hårde første greb, hvor man tog den negative realrente fra de rige, og hvor det kom til at koste penge at låne penge. Det gjorde vi jo så også i fællesskab, den daværende firkloverregering med CD som deltager og Socialdemokratiet og De Radikale. Men at vi ligesom fører den gamle tankegang til bunds, det er jeg ikke overbevist om ville være klogt, heller ikke på meget lang sigt.

Problemet med så kun at gøre det ene, som mindretallet foreslår her i dag, kredsedet man lidt om i dialogen mellem bl.a. fru Mimi Jakobsen og hr. Aaen. Problemet er jo, at det er ubestrideligt, at hvis man ensidigt fjerner lejeværdien og folk handler på nettoydelse, så stiger ejendomspriserne mere, end ejendomspriserne ellers ville være steget, og så kommer det til at omsætte sig i en ekstra kapitalgevinst til den generation, der tilfældigvis havde skødet på det tidspunkt, mens de, der kommer efter, de nye, der vil ind, vil være i den situation, at de kommer til at betale nøjagtig det samme, som hvis man ikke havde lavet manøvreren, bare mere til sælger og mindre til samfundet. Og de, der har fået kapitalgevinsten og skattelettelsen, skal så i øvrigt betale den på anden vis over andre skatter, der sættes i vejret. Denne manøvre, så popu-

lær den end umiddelbart kan lyde, har en helt forkert generationsprofil, og den har det også ligesom det dér med at komme til at gøre sine bukser våde: Det giver meget kort varme.

Lad mig sige, at jeg mener, at problemet mellem fru Mimi Jakobsen og mig har jeg sådan set kommenteret nok i dag. Jeg har et andet problem med dem, der vil love de store, generelle skattelettelser og ikke vil vedkende sig, at hovedproblemet for det danske samfund, hovedudfordringen, er at sikre velfærden og nedbringe gælden af hensyn til næste generation. De handler uansvarligt, de handler direkte imod bedre vidende.

Det er derfor, man hører det nu og man ikke så noget af det, da Venstre og Konservative havde regeringsansvaret fra 1982 til 1993. Dét, vi har at gøre med her, er, at der er nogle, der øjner stemmer, der er nogle, der lugter magt, der er nogle, der driver hetz, med vælgerbedrag og uvederhæftige påstande om, hvad regeringen står for. Det er synd for folk at skulle føle en usikkerhed omkring deres bolig, som der i virkeligheden ikke er hold i i forhold til, hvad der er regeringens politik.

Jeg har i disse sidste 4½ år gang på gang her i Folketinget hørt både fru Mimi Jakobsen og hr. Duetoft tordne mod de store borgerlige partiers hykleri og fremhæve, at husejerne er blevet behandlet meget bedre under denne regering, end da Venstre og De Konservative var i regering. Det blev lige antydnet igen, lige nævnt i forbifarten. Den oplysningsvirksomhed er der grund til at fortsætte med.

Til befolkningen vil jeg bare sige: Det passer ikke, hvad de andre siger. Det passer ikke, hvad vi bliver skudt i skoene. Se på, hvad vi faktisk har gjort, se på, hvordan det går med familiens beskæftigelse, levestandard og formue, og husk, at det er meget bedre, end det var for fire år siden.

Oppositionens indsats i dagens debat er for mig illustrationen af sandhedsværdien i det, Otto von Bismarck engang sagde: Der bliver aldrig fortalt så mange løgne som efter en jagt, under en krig og før et valg.

Kirsten Jacobsen (FP):

Må jeg erklære mig helt enig med finansministeren. Det er også det indtryk, vi har haft, når vi har siddet og hørt på regeringens repræsentanter i dag. Så jeg erklærer mig helt enig med Otto von Bismarck.

Må jeg så godt sige, at det jo har været lærerigt at sidde og høre på alle de dér mærkværdi-